

# Skrytá historie verše čtyřicet – číslo dvacet dva

## *Ezechiel číslo tři*

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezechiel je knězem v období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. V první kapitole je Ezechiel uveden do svatyně.

I stalo se třicátého roku, ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi zajatci u řeky Kebar, že se otevřela nebesa a já jsem spatřil vidění Boží. Pátého dne toho měsíce, který byl pátým rokem zajetí krále Jojakína, přišlo výslovně slovo Hospodinovo k Ezechielovi, knězi, synu Buziho, v zemi Chaldejců u řeky Kebar; a ruka Hospodinova tam byla nad ním.

I pohleděl jsem, a hle, od severu přicházel víchř, veliký oblak a oheň se v něm rozhojňující, a jas byl okolo něho, a z jeho středu cosi jako barva jantaru, ze středu ohně. A ze středu toho vycházela podoba čtyř živých bytostí. A toto byl jejich vzhled: měly podobu člověka. A každá měla čtyři tváře a každá měla čtyři křídla. Jejich nohy byly rovné nohy a chodidla jejich nohou byla jako chodidlo telecí nohy; a třpytila se jako barva leštěné mědi. A měly lidské ruce pod svými křídly na svých čtyřech stranách; a ony čtyři měly své tváře i svá křídla. Jejich křídla se navzájem dotýkala; neobracely se, když šly; každá šla přímo vpřed. Pokud jde o podobu jejich tváří, ony čtyři měly tvář člověka a tvář lva na pravé straně; a ony čtyři měly tvář býka na levé straně; ony čtyři měly také tvář orla. Takové byly jejich tváře; a jejich křídla byla roztažena vzhůru; u každé se dvě křídla navzájem spojovala a dvě přikrývala jejich těla.

A šli každý přímo vpřed; kamkoli měl duch jít, tam šli, a neobraceli se, když šli. Co se pak podoby těch živých bytostí týče, jejich vzhled byl jako hořící uhlíky ohně a jako vzhled pochodní; pohyboval se sem a tam mezi živými bytostmi; a ten oheň byl jasný a z ohně vycházelo bleskové blýskání. A živé bytosti běžely tam i zpět, podobny záblesku blesku. Když jsem pak hleděl na živé bytosti, hle, na zemi u živých bytostí bylo jedno kolo, u každé z jejich čtyř tváří. Vzhled kol a jejich uspořádání byl jako barva chrysolitu; a všechna čtyři měla tutéž podobu; a jejich vzhled i jejich uspořádání bylo, jako by kolo bylo uprostřed kola. Když šla, pohybovala se na své čtyři strany; a neobracela se, když šla. A jejich obruče byly tak vysoké, že budily bázeň; a obruče všech čtyř byly kolem dokola plné očí. A když živé bytosti šly, šla kola vedle nich; a když byly živé bytosti pozvedány od země, byla pozvedána i kola. Kamkoli měl duch jít, tam šly; tam měl jejich duch jít; a kola byla pozvedána naproti nim, neboť duch živé bytosti byl v kolech.

Když ony šly, šli i tito; a když ony stály, stáli i tito; a když se ony pozvedaly od země, pozvedala se i kola naproti nim; neboť duch živé bytosti byl v kolech. A podoba oblohy nad hlavami živé bytosti byla jako vzhled strašlivého křišťálu, rozprostřená nad jejich hlavami nahore. A pod oblohou byla jejich křídla přímá, jedno k druhému; každá měla dvě, jimiž si přikrývala z této strany, a každá měla dvě, jimiž si přikrývala z oné strany, svá těla. A když šly, slyšel jsem zvuk jejich křídel jako hukot velikých vod, jako hlas Všemohoucího, hlas řeči, jako hluk vojska; když stály, spouštěly svá křídla. A zazněl hlas z oblohy, která byla nad jejich

hlavami, když stály a spustily svá křídla. A nad oblohou, která byla nad jejich hlavami, byla podoba trůnu, jako vzhled safírového kamene; a na podobě trůnu byla podoba jako vzhled člověka nahoře na něm. A viděl jsem cosi jako barvu jantaru, jako vzhled ohně kolem dokola uvnitř něho; od vzhledu jeho beder vzhůru, a od vzhledu jeho beder dolů, viděl jsem cosi jako vzhled ohně, a kolem dokola byla záře. Jako vzhled duhy, která bývá v oblaku v den deště, takový byl vzhled té záře kolem dokola. To byl vzhled podoby slávy Hospodinovy. A když jsem to uviděl, padl jsem na svou tvář a uslyšel jsem hlas někoho, kdo mluvil. Ezechiel 1:1–28.

„Ezechielovi, truchlícímu proroku v exilu, v zemi Chaldejců, bylo dáno vidění, které učilo též lekci víry v mocného Boha Izraele. Když byl u břehů řeky Kebar, zdálo se, že od severu přichází vichřice, ‚veliké mračno a oheň sám do sebe se zavinující, a kolem něho byla záře a z jeho středu cosi jako barva jantaru‘. Několik kol podivuhodného vzhledu, protínajících se navzájem, bylo uváděno v pohyb čtyřmi živými bytostmi. Vysoko nade vším tím bylo ‚cosi jako podoba trůnu, na pohled jako safírový kámen; a na té podobě trůnu byla nahoře cosi jako podoba muže‘. ‚Pokud jde o podobu živých bytostí, jejich vzhled byl jako hořící uhlíky ohně a jako vzhled pochodní; pohyboval se sem a tam mezi živými bytostmi; a oheň byl jasný a z ohně vyšlehovalo blesky.‘ ‚A v cherubech se pod jejich křídly ukázal tvar lidské ruky.‘“

„Byla tam kola uvnitř kol, uspořádaná tak složitě, že se při prvním pohledu zdála Ezechielovi být v naprostém zmatku. Když se však pohybovala, dělo se to s nádhernou přesností a v dokonalém souladu. Tato kola uváděly v pohyb nebeské bytosti a nade vším byl na slavném safírovém trůnu Věčný; zatímco kolem trůnu se klenula duha, znamení milosti a lásky. Přemožen hroznou slávou tohoto výjevu padl Ezechiel na svou tvář, když mu hlas přikázal, aby vstal a slyšel slovo Hospodinovo. Potom mu bylo svěřeno poselství varování pro Izrael.“ Testimonies, 751.

V roce, kdy zemřel král Uzijáš, viděl jsem také Panovníka sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové; každý z nich měl šest křídel: dvěma si zakrýval tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma létal. A volal jeden k druhému a říkal: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. I zachvěly se veřeje dveří od hlasu toho, kdo volal, a dům se naplnil dýmem. Tu jsem řekl: Běda mi! Jsem ztracen; neboť jsem muž nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů; neboť mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů. Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů a v ruce měl žhavý uhlík, který kleštěmi vzal z oltáře. Dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn. Potom jsem uslyšel hlas Panovníka, který říkal: Koho pošlu a kdo půjde za nás? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne. Izajáš 6,1–8.

„Toto vidění bylo dáno Ezechielovi v době, kdy jeho mysl byla naplněna chmurnými předtuchami. Viděl zemi svých otců ležet zpustošenou. Město, které bylo kdysi plné lidu, již nebylo obydleno. Hlas veselí a píseň chvály už nebyly slyšet v jeho hradbách. Sám prorok byl cizincem v cizí zemi, kde neomezené ctižádostivosti a kruté ukrutnosti vládly svrchovaně. To, co viděl a slyšel o lidské tyranii a bezpráví, soužilo jeho duši a on hořce truchlil dnem i nocí. Avšak podivuhodné symboly, které mu byly představeny u řeky Kebar, zjevovaly svrchovanou moc, mocnější než moc pozemských vládců. Nad pyšnými a krutými panovníky Asýrie a Babylona trůnil Bůh milosrdenství a pravdy.“

„Složitosti podobné kolům, které se prorokovi zdály být zahaleny takovým zmatkem, byly vedeny rukou Nekonečného. Duch Boží, zjevený mu jako ten, který tato kola uvádí do pohybu a řídí je, vynášel ze zmatku soulad; tak byl celý svět pod Jeho vládou. Nesčetná množství oslavených bytostí byla na Jeho slovo připravena zmařit moc i záměry zlých lidí a přivést dobro Jeho věrným.

„Podobně, když se Bůh chystal odhalit milovanému Janovi dějiny církve pro budoucí věky, dal mu ujištění o Spasitelově zájmu a péči o Jeho lid tím, že mu zjevil ,Toho, který byl podobný Synu člověka‘, jak chodí uprostřed svíců, jež symbolizovaly sedm církví. Zatímco Janovi byly ukázány poslední velké zápasy církve s pozemskými mocnostmi, bylo mu také dovoleno spatřit konečné vítězství a vysvobození věrných. Viděl církev uvedenou do smrtelného střetnutí se šelmou a jejím obrazem a uctívání oné šelmy vynucované pod hrozbou smrti. Když však pohlédl za dým a vřavu boje, spatřil na hoře Sion zástup s Beránkem, kteří namísto znamení šelmy měli ,jméno Otcovo napsané na svých čelích‘. A opět viděl ,ty, kteří zvítězili nad šelmou a nad jejím obrazem i nad jejím znamením a nad počtem jejího jména, stát na skleněném moři a mít Boží harfy‘ a zpívat píseň Mojžíšovu a Beránkovu.“

„Tato poučení jsou k našemu prospěchu. Potřebujeme opřít svou víru o Boha, neboť těsně před námi je doba, která bude zkoušet lidské duše. Kristus na Olivové hoře vyličil strašlivé soudy, jež měly předcházet Jeho druhému příchodu: ,Uslyšíte o válkách a zvěstech o válkách.‘

„Povstane národ proti národu a království proti království; a budou hladomory, morové rány a zemětřesení na různých místech. To vše je počátek bolestí.‘ Ačkoli se tato proroctví částečně naplnila při zničení Jeruzaléma, mají přímější vztah k posledním dnům.“

„Stojíme na prahu velikých a slavnostních událostí. Proroctví se rychle naplňuje. Pán je přede dveřmi. Před námi se brzy otevře období, které bude mít pro všechny žijící nesmírný význam. Spory minulosti budou znovu oživeny; povstanou nové spory. O výjevech, jež se mají odehrát v našem světě, se dosud ani nesnilo. Satan působí skrze lidské nástroje. Ti, kdo se snaží změnit Ústavu a prosadit zákon vynucující zachovávání neděle, si jen málo uvědomují, jaký bude výsledek. Krize je již bezprostředně před námi.“

„Boží služebníci však nemají v této veliké krizi spoléhat sami na sebe. Ve viděních daných Izajášovi, Ezechieli a Janovi vidíme, jak těsně je nebe spojeno s událostmi probíhajícími na zemi a jak velká je Boží péče o ty, kdo Mu zůstávají věrní. Svět není bez vládce. Průběh budoucích událostí je v rukou Páně. Velebnost nebes má ve své vlastní správě osud národů stejně jako záležitosti své církve.“

„Dovolujeme si pocítovat v Pánově díle příliš mnoho starostí, trápení a rozpaků. Koneční lidé nejsou ponecháni, aby nesli břemeno odpovědnosti. Potřebujeme důvěřovat Bohu, věřit v Něho a jít kupředu. Neúnavná bdělost nebeských posílů a jejich neustálé zaměstnání v jejich službě ve spojení s obyvateli země nám ukazují, jak Boží ruka řídí kolo uprostřed kola. Božský Učitel praví každému pracovníku v Jeho díle, tak jako kdysi pravil Kýrovi: ,Přepásal jsem tě, ačkoli jsi Mne neznal.“

„V Ezechielově vidění měl Bůh svou ruku pod křídly cherubínů. To má své služebníky poučit, že je to božská moc, která jim dává úspěch. Bude s nimi působit, odloží-li nepravost a stanou-li

se čistými v srdci i v životě.

„Jasně světlo, které se pohybovalo mezi živými bytostmi s rychlostí blesku, představuje rychlost, s jakou toto dílo nakonec dospěje kupředu ke svému završení. Ten, který nedříme, který neustále působí k uskutečnění svých záměrů, může své veliké dílo vést vpřed v souladu a pořádku. To, co se konečným myslím, zapleteným a zmateným, jeví jako spleť a složité, může Pánova ruka udržet v dokonalém pořádku. On může vymyslet cesty a prostředky, jimiž zmaří záměry bezbožných lidí, a uvede ve zmatek rady těch, kteří strojí zlo proti jeho lidu.“

„Bratří, nyní není čas pro zármutek a zoufalství, není čas poddávat se pochybnostem a nevěře. Kristus nyní není Spasitelem v Josefově novém hrobě, uzavřeném velikým kamenem a zapečetěném římskou pečeti; máme vzkříšeného Spasitele. On je Král, Hospodin zástupů; sedí mezi cheruby; a uprostřed sváru a vřavy národů stále střeží svůj lid. Ten, jenž vládne v nebesích, je naším Spasitelem. Odměňuje každou zkoušku. Sleduje oheň pece, který musí vyzkoušet každou duši. Až budou pevnosti králů svrženy, až šípy Božího hněvu proniknou srdci Jeho nepřátel, Jeho lid bude v Jeho rukou v bezpečí.“ Testimonies, svazek 5, 752–754.

Ezechiel představuje kandidáty, kteří mají být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, a řádek za řádkem se jeho zkušenost ve svatyni shoduje se zkušeností Izajáše a Jana uvnitř svatyně. Nyní se nacházíme ve zkoušce chrámu, druhé ze tří zkoušek, která zapečetí sto čtyřicet čtyři tisíc. Toto období je očišťováním vykonávaným Poslem smlouvy v naplnění Malachiáše 3. Proces očišťování prostřednictvím tří zkoušek je Malachiášovou ohnivou „pecí“, „jež musí vyzkoušet každou duši“. Když třetí anděl přišel 22. října 1844, Pospel smlouvy náhle přišel do svého chrámu a uvedl moudré panny oné historie do Nejsvětější svatyně, aby zapečetil své věrné, avšak panny oné historie se vzbouřily, a do roku 1856 se filadelfské milleritské hnutí změnilo v laodicejské milleritské hnutí a roku 1863 se stalo laodicejskou Církví adventistů sedmého dne.

Třetí anděl, který přišel náhle 22. října 1844, stáhl svou přítomnost v roce 1863 a poté se vrátil 11. září 2001. O dvacet pět let později se nyní opakuje zkouška chrámu, která byla předobrazena dnem 22. října 1844. Dvacet pět je symbolicky prorockým desátkem z dvě stě padesáti a dvě stě padesát je symbolem dějin představovaných ve verších jedenáct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel. Dvě stě padesát i dvacet pět jsou kolem uvnitř svatynního vidění Ezechielova. Dvacet pět je symbolem oddělení moudrých a bezbožných v naplnění třístupňového procesu zkoušky, který je znázorněn v díle očišťování vykonávaném Poslem smlouvy.

Matouš dvacátá pátá kapitola obsahuje tři podobenství a každé podobenství vyznačuje oddělení moudrých a bezbožných v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Nadějí Božího lidu, jak je v této kapitole představena, je, aby mohl být moudrou pannou, která má olej poselství půlnočního volání. Jejich nadějí je, aby byli při svém správcovství v nakládání se zvláštními hřivnami, které jim byly dány k obhospodařování v době jejich osobní zkušební lhůty, shledání jako věrní služebníci. Jejich nadějí je, aby byli souzeni jako ovce z Boží pastvy, usazení po Jeho pravici, a ne jako kozlové po jeho levici. Dvacet pět je symbolem oddělení moudrých a bezbožných v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Dvacet pět je jedním z Ezechielových kol.

Ve dvacátém pátém roce našeho zajetí, na počátku roku, desátého dne měsíce, ve čtrnáctém roce poté, co bylo město dobyt, právě v ten den byla nade mnou ruka Hospodinova a přenesla mne tam. Ezechiel 40,1.

Dvacátý pátý rok zajetí je znázorněn 22. říjnem, který je znázorněn uzavřením jedné dispenzačních dveří. Dne 22. října 1844 byly jedny dveře otevřeny a jedny dveře uzavřeny, když byly odděleny dvě skupiny.

A andělu sboru ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá; který zavírá, a nikdo neotevře. Znáš tvé skutky; hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít, neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3,7.8.

Kristus říká andělu filadelfskému, že zná jejich skutky, že postavil před církev ve Filadelfii otevřené dveře. Tyto dveře jsou otevřeny „klíčem Davidovým“, klíčem, který je vložen na Eljakíma.

A v onen den se stane, že povolám svého služebníka Eljakíma, syna Chilkijášova; a obléknu ho tvým rouchem a upevním ho tvým pásem a svěřím tvou vládu do jeho ruky; i bude otcem obyvatelům Jeruzaléma a domu Judovu. A pološím klíč domu Davidova na jeho rameno; bude otvírat, a nikdo nezavře; bude zavírat, a nikdo neotevře. Izajáš 22,20–22.

V den, kdy je Eliakim povolán, je oddělen od bezbožného Šebny.

Toto praví Panovník, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k tomuto správci, k Šebnovi, který je nad domem, a řekni: Co tu máš? A koho tu máš, že sis zde vytesal hrob, jako ten, kdo si tesá hrob vysoko, a kdo si vyhlubuje příbytek ve skále? Hle, Hospodin tě prudce odhodí mocným vrhem a zcela tě zahalí. Jistě tě prudce stočí a smotá jako míč do širé země; tam zemřeš a tam budou vozy tvé slávy hanbou domu tvého pána. Izajáš 22,15–18.

Oddělení moudrých a pošetilých panen, které naplnilo předobraz Šebny a Eljakíma, se naplnilo 22. října 1844 a také ve dvacátém pátém roce Jojachínova zajetí, jímž byl 22. říjen 573 př. Kr. V osmé kapitole Ezechiele jsou bezbožní uvnitř adventismu, představovaní Jeruzalémem, znázorněni jako dvacet pět mužů klanějících se slunci. Zničení Jeruzaléma představuje nedělní zákon, který je zároveň mezníkem ukončujícím dobu pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tato doba pečetení začala 11. září 2001 a Ježíš je Alfa i Omega, takže 11. září 2001 jako počátek pečetení znázorňuje konec při nedělním zákonu.

11. září 2001 bylo předobrazeno minneapoliskými shromážděními roku 1888, neboť sestra Whiteová uvádí, že když při 11. září padly velké budovy New Yorku, naplnilo se Zjevení 18,1–3. Tehdy, stejně jako roku 1888, označila anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, který sestoupil, aby osvětlil zemi svou slávou. Vzpouře roku 1888 ztotožnila se vzpourou Kóracha, Dátana a Abírama, k nimž se v jejich odpadnutí připojilo také dvě stě padesát mužů věhlasu. Dvě stě padesát vzbouřenců ve vzpouře Kóracha a jeho druhů v raných dějinách starověkého Izraele bylo předobrazem pětadvaceti mužů, kteří se na sklonku dějin starověkého Izraele klaněli slunci.

Dvacet pět vůdců laodicejského adventismu klanějících se před nedělním zákonem a dvě stě padesát při 11. září představuje dobu zapečetování se symbolikou čísla dvacet pět (symbolu oddělení moudrých a bezbožných), aby označilo počátek i konec doby zapečetování. Ať už jde o dvě stě padesát vzbouřenců v době Mojžíšově, nebo o dvacet pět mužů v osmé kapitole Ezechiela, anebo o tři svědectví oddělení v dvacáté páté kapitole Matouše, či o dvacátý pátý rok zajetí v Ezechielovi čtyřicáté kapitole; všechny projevy symbolu čísla dvacet pět jsou v souladu se třemi obdobími po dvě stě padesáti letech, která dospěla ke svému závěru v letech 207 př. Kr., 313 a 2026.

Dvacet pět je, takříkajíc, osou dvaceti pěti, která přivádí všechny linie dvaceti pěti k dokonalosti. Stává se jedním z prorockých klíčů království daných Petrovi, aby vnesl jasnost do skrytých dějin čtyřicátého verše. Na základě více než tří svědků bylo opakovaně potvrzeno, že verše deset až patnáct z Daniel 11 představují linii, která pokrývá dějiny od roku 1989 až po nedělní zákon, což jsou skryté dějiny čtyřicátého verše. Lev z pokolení Judova nyní odpečetuje kola Ezechielova, když otevírá skryté dějiny, které dovrší poselství Půlnočního volání posledních dnů.

V následujících článcích budeme dále určovat Ezechielova kola, která představují složitou souhru lidí v posledních dnech. První kapitola knihy Ezechiel, uvedená na začátku tohoto článku, a připojený oddíl z Testimonies, svazek pátý, budou i nadále naším výchozím bodem, jak budeme v těchto článcích pokračovat. Až budou kola postavena na své náležité místo a ve svých náležitých průsečících s ostatními koly prorockých dějin, ukážeme, že tři sta devadesát jeden let a patnáct dnů, které zmocnily prvního anděla 11. srpna 1840, jsou u Ezechiela rovněž znázorněny jako tři sta devadesát let, spojené s jedním a půl rokem obležení Jeruzaléma; a že příchod tohoto prorockého světla označuje vyzdvižení korouhve sto čtyřiceti čtyř tisíc.

27. červenec 1299 až 1337 představuje třicet osm let na počátku sto padesáti let (pěti měsíců) ze Zjevení 9, verše 10. Těchto sto padesát let souvisí se třemi sty devadesáti jedním rokem a patnácti dny z verše 15. Počátek těchto dvou období tak tvoří jednu prorockou linii, která dospěla ke svému naplnění v předpovědi Josiáše Litcha z let 1838 a 1840 a označila povstání a zmocnění milleritského hnutí. Tato historie na počátku adventismu označuje povstání sto čtyřiceti čtyř tisíc jako praporu před nedělním zákonem. Ezechielových tři sta devadesát let a jeden a půl roku (1.5) obležení Jeruzaléma tak označuje konec prorocké linie, která začala v roce 1299.

Bylo by užitečné před příštím článkem zvážit tento úryvek z pátého svazku Testimonies.